

— orzeczenie, że pozwana pokrywa koszty swoje i koszty strony skarżącej w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad równości traktowania, przejrzystości, obiektywizmu i art. 1d ust. 5 regulaminu pracowniczego urzędników.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji.
3. Zarzut trzeci dotyczący niewystarczającego i nieadekwatnego uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 27 regulaminu pracowniczego urzędników.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2020 r. – Advansa Manufacturing i in. / Komisja

(Sprawa T-741/20)

(2021/C 79/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Advansa Manufacturing GmbH (Frankfurt nad Menem, Niemcy) i 14 innych podmiotów (przedstawiciele: D. Haverbeke, L. Ruessmann, i P. Sellar, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności załącznika I do komunikatu Komisji Wytoczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r. (¹). w zakresie, w jakim instytucja ta błędnie wyłączyła w nim sektor wytwarzania włókien syntetycznych;
- stwierdzenia, zgodnie z art. 264 TFUE, że skutki wywierane przez załącznik I do zaskarżonego aktu są utrzymane w mocy do czasu przyjęcia przez pozwaną środków niezbędnych w celu zapewnienia zgodności z wyrokiem Sądu na podstawie art. 266 TFUE;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy został oparty na braku właściwości, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
 - Zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 TUE Unia działa wyłącznie w granicach kompetencji przyznanych jej przez państwa członkowskie. Wszelkie kompetencje nieprzyznane Unii w traktatach należą do państw członkowskich;
 - to państwom członkowskim, a nie pozwanej przysługuje, zgodnie z art. 10a ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE po zmianach (²), właściwość do przyjęcia zaskarżonego aktu.
2. Zarzut drugi został oparty na naruszeniu jednego z istotnych wymogów proceduralnych, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
 - Wymagane przez art. 296 TFUE uzasadnienie zaskarżonego aktu nie wynika w jasny i jednoznaczny z rozumowania, na którym oparła się pozwana przy obliczaniu intensywności emisji pośrednich w sektorze, w którym prowadzą działalność skarżące, a która to wielkość jest czynnikiem przesądzającym o objęciu załącznikiem I do zaskarżonego aktu;

- wskutek tego nieprzedstawienia uzasadnienia skarżące nie są w stanie powołać się na swe uprawnienia przed Sądem, który z kolei nie jest w stanie przeprowadzić kontroli.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że załącznik I do zaskarżonego aktu narusza zasadę pomocniczości.
- Zgodnie z art. 5 ust. 3 TFUE w dziedzinach, które nie należą do jej wyłącznej kompetencji, Unia podejmuje działania tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i jeśli ze względu na rozmiary lub skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii;
 - Choć środki krajowe mające za podstawę art. 10a ust. 6 dyrektywy 2009/87 podlegają kontroli w dziedzinie pomocy państwa, pozwana naruszyła zasadę pomocniczości sporządzając ex ante wykaz ograniczający sektory i podsektory kwalifikujące się do objęcia rekompensatą z tytułu kosztów pośrednich emisji, ponieważ a) państwa członkowskie są lepiej umiejscowione do tego, aby dokonać oceny rzeczywistego ryzyka ucieczki emisji w odniesieniu do poszczególnych sektorów przemysłu ze względu na ponoszone przez nie w rzeczywistości znaczne koszty pośrednie; oraz b) pozwana przyjęła załącznik I nie dostarczając wystarczającego wyjaśnienia co do konieczności tego przyjęcia.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że załącznik I do zaskarżonego aktu narusza zasadę przejrzystości.
- procesowi, który doprowadził do przyjęcia zaskarżonego aktu, brakuje przejrzystości w jego istotnych aspektach, w szczególności zaś: a) pozwana ani w zaskarżonym akcie ani w towarzyszącej mu ocenie wpływu nie ujawniła danych wykorzystanych do obliczania wielkości intensywności emisji pośrednich dotyczących sektorów skarżących; b) pozwana nie dostarczyła wyjaśnień na poparcie swej oceny dotyczącej podsektorów mających największy potencjał elektryfikacji;
 - w trakcie procedury przyjmowania zaskarżonego aktu pozwana odmówiła podania do wiadomości stron, których ten akt dotyczy, szczegółowych zasad, zgodnie z którymi była obliczana wielkość intensywności dotyczących ich emisji pośrednich oraz sposobu, w jaki jest obliczane kryterium elektryfikacji, uniemożliwiając im w ten sposób przeprowadzenie z pozwaną merytorycznej dyskusji w okresach przeznaczonych na konsultację;
 - Pozwana uchybiła więc ciężącym na niej na mocy art. 15 TFUE i art. 11 TUE obowiązkom zapewnienia przejrzystości procesu przyjmowania załącznika I do zaskarżonego aktu.
5. Zarzut piąty, oparty na oczywistym błędzie w ocenie, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
- W ramach uprawnień dyskrecjonalnych przysługujących pozwanej przy dokonywaniu złożonych ocen gospodarczych i społecznych winna ona być w stanie wykazać, że dokonała ona oceny wszystkich mających znaczenie czynników i okoliczności sytuacji, którą zaskarżony akt ma regulować. Skarżąca dopuściła się szeregu oczywistych błędów w ocenie wyłączając sektor skarżących z wykazu kwalifikujących się sektorów znajdującego się w załączniku I do zaskarżonego aktu, w szczególności ze względu na to, że: a) nie wzięła pod uwagę istotnych i kompletnych danych odnoszących się zużycia energii elektrycznej przez sektor nawozów w celu ustalenia intensywności pośrednich emisji tego sektora, co doprowadziło do niedoszacowania tej intensywności i wyłączenia tego sektora z załącznika I; b) nie wzięła pod uwagę i nie przeanalizowała wszystkich przedstawionych w skardze istotnych okoliczności faktycznych, ponieważ odrzuciła bez uzasadnienia dostarczone przez skarżące dowody; c) w zakresie dotyczącym oceny jakościowej, dokonała nieprawidłowej oceny sektora na podstawie kryterium substytucyjności między paliwami a energią elektryczną i nie przedstawiając powodów, dla których podsektory tego sektora nie zostały włączone do załącznika I na podstawie tego kryterium.
6. Zarzut szósty został oparty na niewłaściwym zastosowaniu odpowiedniego kryterium oceny, którym został dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
- W art. 10a ust. 6 dyrektywy 2009/87 ustanowiony został wymóg przeprowadzenia oceny sektorów na podstawie kryterium związanego z oceną „rzeczywistego ryzyka” ucieczki emisji;
 - pozwana zastosowała odmienne kryterium, a mianowicie kryterium „znacznego ryzyka”. Efektem tego zastosowała ona też nieprawidłowe kryterium prawne.

7. Zarzut siódmy został na naruszeniu zasady proporcjonalności, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.

- Pozwana dopuściła się naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na to, że: a) nie usiłowała ona osiągnąć zgodnego z prawem celu polegającego na przekształceniu gospodarki w niskowęglową, charakteryzującą się wysoką opłacalnością w zakresie efektywności kosztów i umożliwiającą sektorom o dużej intensywności energetycznej na inwestycje w opłacalność energetyczną w miejsce przenoszenia ich produkcji do krajów trzecich; b) nałożyła ona na wyłączone sektory nadmierny ciężar, podczas gdy mniej restrykcyjne rozwiązania (takie jak ustalenie maksymalnych poziomów pomocy czy też mechanizmów warunkowości) pozwoliłoby na osiągnięcie celów zaskarżonego aktu w co najmniej taki sam sposób; oraz c) ujawniła ona istotne szczegóły swej oceny kwalifikujących się sektorów dopiero cztery dni przed publikacją zaskarżonego aktu w dniu 25 września 2020 r., czyli nieco ponad trzy miesiące przed końcem obowiązywania ówczesnych wytycznych w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji (ETS). Efektem tego pozwana dopuściła się naruszenia art. 5 ust. 4 TUE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020 C 317, s. 5.

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 322), po zmianach.

Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2021 r. – PJ / EIT

(Sprawa T-12/21)

(2021/C 79/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PJ (przedstawiciel: adwokatka N. de Montigny)

Strona pozwana: Europejski Instytut Innowacji i Technologii

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 grudnia 2020 r., na podstawie której dyrektor wykonawczy odmówił skarżącej skorzystania z wyjątków od zakazu wykonywania telepracy poza państwem miejsca pracy i odrzucił jej wniosek z dnia 15 grudnia 2020 r. o telepracę z jej miejsca pochodzenia;
- obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia, po pierwsze, art. 5.1.b wytycznych dla Komisji znajdujących zastosowanie również do EIT, a po drugie, praw nabytych skarżącej. Skarżąca podnosi następnie naruszenie obowiązku staranności administracji. Powołuje się ona także na arbitralną interpretację pojęcia „ograniczenia w podróży”, brak przewidywalności i pewności prawa, naruszenie krajowych wykładni tych samych środków sanitarnych wprowadzonych w każdym państwie członkowskim. Wreszcie skarżąca wskazuje na naruszenie prawa do życia prywatnego i rodzinnego, nieuwzględnienie jej sytuacji z pominięciem wszelkiego rzeczywistego i usprawiedliwionego interesu służby jej interesów.
2. Zarzut drugi podnoszący – w razie uznania, że obowiązujące przepisy nie zezwalają skarżącej na telepracę z jej miejsca pochodzenia w jej sytuacji – niezgodność z prawem tych przepisów z tego względu, że naruszają zasadę równości traktowania, prawo do życia prywatnego i rodzinnego, zasady dobrostanu w pracy, pewności prawa i przewidywalności. Skarżąca powołuje się także na siłę wyższą i na naruszenie art. 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie w jakim ograniczenie jej praw jest nielegalne i nieproporcjonalne.